

A Josep Obiols, record de Sa Tuna, 1923

Seguir, de nit, la mar, de punta a punta,
—Es Plom i Cap sa Sal!—, quan tot reposa
I allà on l'areny amb la pedra s'ajunta
Copsar el respir del món en cala closa.

Ésser molts i ningú; i a cada cosa,
En les foscos de la fosca que munta,
Dar-li un nom nou, sense alè ni pregunta,
I tenir por, com si ens colpís la llosa

D'un destí sense flam. Però gaudir
De l'únic so i de l'irreal tremir,
Dels fòsfors conjugats que l'ull agenci

I dels mots que callem i el goig avenci
—I que mai no ens direm! I compartir
Amb els estels innúmers el Silenci.